

Радиженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 33 (493)

П'ятниця, 30 жовтня 1992 року.

Телефони редакції:
4-74-17, 22-68.

На ученій Раді

Минулої п'ятниці відбулось чоргове засідання Ученої Ради, на якому заслухано низку питань, зокрема, про використання площ в навчальному процесі і науково-дослідній роботі, про наукову творчість студентів факультету інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії, про роботу кафедри теоретичної механіки над поліпшенням якості викладання при підготовці бакалаврів та інженерів.

Учена Рада обрала за конкурсом завідувачем кафедри загальної фізики професора Івана Степановича Буду, доцентом кафедри історії та теорії культури Віктора Павловича Поливаного, Представлені до звання доцента В. П. Половинчук, В. О. Дрончук, О. П. Терещенко з кафедри охорони праці і навколишнього середовища та Т. М. Боровська з кафедри автоматизованих систем управління.

Розглянуто також ряд інших питань поточного характеру.

ПОЛІТИЧНИЙ МЕТРОНОМ

19. X. — 26. X.

Несподівано вкрай загострилось внутріполітичне становище в Росії, що не може не хвилювати Україну. З повідомлень інформаційних агентств чітко визначилось, хто намагається зштовхнути росіян в братовбивчу громадянську війну і знову, як сімдесят років тому, по трупах людей вилізти на броньовик і проголосити владу серпа і молота, а кінцевою метою — відновлення Союзу, соціалізму і компартії, від яких ми ледве відкараскались.

До речі, говорити про несподіваність крикливих, зловбих мітингів, конференцій, демонстрацій з криваво-червоними прапорами і реанімованою більшовицькою атрибутикою, що проходять нині в різних містах Росії, було б невірно. Після розгрому серпневого путчу ДКНС, припинилі було компартійні функціонери, які втратили свої теплі місця, відразу почали готуватись до другого «раунду» дестабілізації, і доводиться тільки дивуватися російським демократам, які на все це закрили очі, дозволяючи відливати «кулі» проти Перестройки.

Для України стабільність в сусідній Росії — головна умова досягнення намічених нею цілей. І слава богу, що далекоглядні політики в уряді і парламенті це розуміють. Ось і новий прем'єр Леонід Кучма свій перший візит за кордон здійснив у Москву. Був доброзичливо прийнятий Єльциним, з яким домовився з багатьох економічних, міждержавних питань.

Оглядаючи події на Україні за минулий тиждень, слід звернути увагу на триваючі провокації в Криму, де знову сепаратисти з РДК намагаються

відірвати півострів від України. Одне крило цього руху вже назвало себе «руським движением Крыма», оголосивши своєю метою захист росіян в автономній республіці, ніби хоч краличина небезпечна для них.

Неприємним інцидентом стало одностороннє призначення начальником штабу Чорноморського флоту якогось вице-адмірала, що свідчить про подальші ворожі дії сумнозвісного Касатонова, незважаючи на Ялтинські домовленості двох президентів про спільне керівництво флотом, а значить, і призначення посадових осіб. Виходячи з цього, міністр оборони України Морозов наказав не допускати до штабу незаконно призначеного начальника.

З подій, що сталося у нас, на Вінниччині, слід назвати створення на базі заводу «Кристал» кампанії «Діаманти України», проведення великої виставки промислових товарів. А ось зв'язківці піднесли вінничанам гірку пілюлю — кілька днів тому керівництво АТС «порадувало» городян повідомленням про безплатне користування телефоном — автоматом. Було б, звісно, добре, аби це була правда. В дійсності ж телефонне відомство вирішило просто збутися зайвих клопотів з монетами, які вже нічого не варті, з інкасацією і одержати подвійний вииграш — доплату з міського бюджету і нові побори з «телефонізованих» громадян, адже розмір абонентної плати тут же зріс від 30 до 60 купонів на місяць.

Отже, тепер будемо платити і за того хлопця, котрий задарма накручує диск таксофона. А відомство залишається впрямим своїм грабіжницьким принципом.

Публікуючи статтю Б. І. Мокіна, хочемо звернути увагу на одну деталь: вона начебто записана, однак тільки календарно — студенти припинили голодування на Майдані незалежності в Києві. Але аналіз можливих наслідків їхньої акції, запропонований народним депутатом, виходить далеко за межі календаря.

Голодують студенти. Основних вимог три: вихід України із СНД, достроковий розпуск Верховної Ради, вибори на багатопартійній основі.

Давайте спробуємо розібратися, до чого призведе виконання цих вимог.

Виконання першої вимоги — виходу України із СНД напередодні зими може вимагати лише людина, яка сама не вірить у можливість цього виконання, або така, яка лютою ненавистю ненавидить всіх навколо себе, до рідні включно. Адже, виконавши її, ми приречемо більшість наших городян на голодну та холодну смерть. Посудіть самі: сьогодні левову частку енергетичного вугілля, газу, нафти та лісу ми отримуємо або із Росії, або із інших держав СНД через Росію.

Не отримаємо енергетичного вугілля — зупиняться усі потужні електростанції, крім атомних. Ядерні таблетки до атомних електростанцій, до речі, теж нам поставляються із Росії. Тому вони в разі розриву із Росією теж зупиняться, тільки трохи згодом. Звичайно, енергетичне вугілля та ядерні таблетки можна купити і в інших країнах, наприклад, Німеччині, але для цього потрібна валюта, або конкурентноспроможна продукція у великих кількостях, щоб її продати за валюту чи укласти бартерні угоди. Ні того, ні іншого в Україні сьогодні немає.

Не отримаємо нафту — в містах нічим буде готувати їжу і гріти воду в котельнях парового опалення будинків.

Не отримаємо нафту — ні із чого буде виробити бензин, газ, дизельне паливо, мазут. А без цих продуктів нафтопереробки зупиняться увесь сухопутний, водний та повітряний транспорт, а також усі теплоцентралі.

А це вже повний параліч не тільки в економіці, але і в побуті в забезпеченні самих основ життя.

На відміну від енергетичного вугілля та ядерних таблеток, нафту ми не можемо сьогодні купити ні в кого, крім Росії, навіть за валюту, тому що морських терміналів для прийому нафти і танкерів в наших портах немає, а всі нафтопроводи біжать за російським обрід. На переорієнтацію усього цього господарства треба 3—4 роки навіть при стабільній економіці.

Не отримаємо лісу — зупиняться шахти Донбасу і тоді без палива залишаться не лише городяни, але і жителі села.

Сьогодні, мої любі студен-

А ЧИ НЕ ЗАНАДТО ДОРОГА ЦІНА

за роль пішаків на чужій
шаховій дошці?

ти, мерзнете на площі і голодуєте Ви. Завтра, якщо парламент виконає Вашу першу вимогу і проголосує за вихід України із СНД, почне замерзати і голодувати весь український народ.

Сьогодні із-за розвалу Росії самій невистачає усіх тих енергоносіїв, які я перерахував. До того ж валюту Росія отримує теж переважно за продаж енергоносіїв. Вона відриває їх від себе лише тому, що ми зараз в одній упряжці, разом котимось до однієї прірви. Тож скажіть мені, будь ласка, навіщо Росії продовжувати ділитись з нами енергоносіями, якщо ми випраємося із спільної упряжки по виходу із економічної кризи? Без нас вона котитиметься до прірви лише трохи швидше, ми, в створених обставинах, без неї провалиться у прірву в одну мить.

У нас був лише один шанс вийти без втрат із СНД — він полягає у тому, що не треба було вступати у цю співдружність при її створенні. Тоді в Росії була інша політична та економічна ситуація і вона вела б себе з нами так, як і з давно незалежними державами.

Сьогодні ситуація інша.

Образно кажучи, при створенні СНД ми тільки сідали у поїзд, який стояв на пероні. Сьогодні поїзд летить у прірву з такою швидкістю, що зійсходити з нього, не розбившись, шансів немає. А тому треба усім членам поїздної бригади разом робити все можливе і неможливе, аби його зупинити. Зупинимо, тоді можна буде розійтись у різні сторони, якщо буде таке бажання. І слід пам'ятати, що для збереження політичної і державної незалежності, Україні не слід рвати економічні зв'язки ні з Росією, ні з іншими країнами СНД та Східної Європи. Адже продукція нашого сільськогосподарства та промислових підприємств на Заході нікому не потрібна — їм свою, більш якісну, нікуди подіти. Навіть у високорозвиненій, порівняно з нами, Східній Німеччині після її приєднання до Західної Німеччини «вижило» лише 7% підприємств, а інші збанкрутували, не витримавши конкуренції, протягом одного року.

Але мої слова не треба сприймати, як заклик до створення нового СРСР. Навпаки, в рамках СНД необхідно енергійно і швидко створювати інфраструктуру незалежної економіки, зміцнювати державні інститути та міжнародний авторитет, і

через декілька років з нами будуть розмовляти зовсім по-іншому, і Росія також.

Тепер проаналізуємо, що дасть виконання другої вимоги голодуючих студентів — достроковий розпуск парламенту.

Сьогодні ні для кого не секрет, що ті сили, які стоять за спиною у студентів, вивісивши їх на Майдан незалежності, спробували «натиснути» на парламент, аби він обмежився лише обіцяркою виходу на пенсію прем'єра Фокіна і не вимагав відставки усього Кабінету Міністрів. Але ця акція викликала зворотню реакцію парламенту — дружнім голосуванням він відправив увесь уряд у відставку. Наступила пауза, під час якої натхненники студентської акції думали, що дали роботу, а самі студенти спокійно жили туристським біваком на площі.

12 жовтня на засіданні Комісії з питань освіти та науки Міністр освіти, шановний Петро Михайлович Таланчук, на запитання, чого можна чекати від студентів, сказав, що він повністю контролює ситуацію і у нього є домовленість із студентськими лідерами, що вони, не порадившись із ним, ніяких акцій, які б ускладнили ситуацію, проводити не будуть. Але виявилось, що він видав бажане за дійсне. Як відомо, наступного дня студенти пішли пікетувати Верховну Раду. Звичайно, ні студенти, ні їх натхненники не хотіли ускладнювати ситуацію — розрахунок був на те, що їм дозволять пройти до Верховної Ради і стати пікетами. Але рішучі дії міліції сплутали усі карти — ситуація вийшла із-під контролю, студенти почали голодувати, а натхненники причайлись. Не спрогнозували натхненники студентської акції і реакції київського студентства. Навіть із аудиторій Київського державного університету агітатори не змогли вивести студентів на площу, а при намаганні блокувати входи в корпуси Київського політехнічного інституту його студенти виштовхали незваних пікетчиків у ший.

Сьогодні на Майдані незалежності, стоїть десяток палаток, навколо яких навіть натовпу добротів немає. До болю в серці мені шкода цих молодих людей, ровесників мого старшого сина. Холод, дощ, а вони голодують, втрачають здоров'я — і заради чого? А заради того, щоб допомогти їх натхнен-

никам нажити політичний капітал.

До речі, якби Верховна Рада, виконуючи вимогу студентів, саморозпустилась до обрання нового прем'єра, то відправлений нею у відставку уряд керував би країною до того часу, поки не була б обрана нова Верховна Рада. А це при нинішній недовірі людей, як до бувших партократів, так і до бувших демократів, котрі виявились демократами тільки до зайняття керівних посад, могло б затягнутись на рік, а може, і більше.

Але і після обрання нового прем'єра і навіть після затвердження нового складу Кабінету Міністрів саморозпуск парламенту таїть у собі небезпеку. Якби це сталося, виконавчій владі не стало б протидіяти. А це в умовах економічної кризи обов'язково привело б до згортання гласності і переходу від демократичних форм правління до авторитарних, а, можливо, і до тоталітаризму.

Тому нинішній Верховній Раді у відставку йти не можна ні в якому разі до того часу, поки не буде обрана нова Верховна Рада. Я не прихильник того, щоб наша Верховна Рада обов'язково утрималась при владі усі свої п'ять років. Якщо на референдумі люди висловляться за дострокове припинення її повноважень, вона повинна піти, але, повторюю, лише після обрання нової — ні в якому разі не можна допускати вакууму законодавчої влади, якщо ми не бажемо, замість демократичної, побудувати тоталітарну державу.

Тепер, щодо третьої вимоги студентів — виборів на багатопартійній основі. Ця вимога вказує на нерозуміння студентами того, що їх руками дехто хоче повернути Україну до соціалізму. Сьогодні лише 48 депутатів у парламенті представляють Західну Україну, а 248 — східну і південну. Тому конгрес національно-демократичних сил і Рух при багатопартійних виборах розділять між собою десять процентів місць у парламенті. Протестів тридцять завоює на Сході і Півдні «Нова Україна», а шістьдесят процентів отримає соціалістична партія.

Сьогодні вона теж не дуже чисельна, але це тому, що бувши комуністи не вірять у можливість її приходу до влади. В разі ж прийняття закону про вибори на

(Закінчення на 2-й стор.).

А ЧИ НЕ ЗНАДТО ДОРОГА ЦІНА

(Початок на 1-й стор.).

багатопартійній основі тисячі бувших комуністів, які зустріли заборону КПРС із партквитком в кишені, прийду до соціалістичної партії. А це, до речі, і всі ті, хто нині знаходиться при владі у президентських структурах. Маючи в своїх руках владу, кошти, засоби масової інформації, вони легко заберуть голоси виборців скрізь, крім Західної України та частково, Сходу і Півдня.

Маючи більшість у парламенті, соціалістична партія отримає право сформувати уряд соціалістичної орієнтації і внести необхідні поправки в Конституцію. І почне цей уряд, прикриваючись соціалістичною конституцією, будувати на Україні албанський, кубинський чи китайський варіант соціалізму. Я нагадаю Вам, шановні студенти, що у Пекіні на площі Тяньаньмень студентів розганяли не гумовими палицями, а чергами із кулеметів і гусеницями танків.

Не настав на Україні ще час виборів на багатопартійній основі. На жаль, цього не розуміють навіть такі лідери, як Вячеслав Чорновіл.

Після нас для гарантії незворотності процесів ще один склад Верховної Ради треба обирати за тим же виборчим законом, за яким обирали і нас.

І лише, коли стабілізується економічна ситуація і окріпнуть партії, а бувшим комуністам перестануть поприкати їх комуністичним минулим, можна буде провести вибори на багатопартійній основі, без небезпеки нової узурпації влади і повернен-

ня до впровадження ідей марксизму-ленінізму.

Тож не будьте пішаками, дорогі студенти, у чужій шаховій грі, ідіть в аудиторії, набирайтесь знань і здоров'я — вони Вам будуть дуже потрібні, адже і Ваш життєвий шлях і створення незалежної української держави ще тільки починаються. І пам'ятайте, що жодна із держав, якими ми сьогодні захоплюємося, як то Німеччина, Південна Корея, Гонконг чи Сінгапур, на стадії економічного відродження не дозволяли провадити страйки, пікетування чи інші акти економічної дестабілізації. І лише впоравшись із розрухою, повернули трудові права на ці акції.

Якщо Ви бажаєте жити в багатій демократичній незалежній Україні, Вам теж треба відмовитись від участі у страйках і голодуваннях. Треба усім братись за розбудову держави, інакше повторимо трагедію Української Народної Республіки.

Тільки багато і тяжко працюючи, кожен на своєму місці, ми подолаємо економічну кризу.

Тільки поклоняючись їх величності законам і законним шляхом змінюючи ці закони, ми зможемо закріпити демократичний устрій у нашій державі.

Прощу Вас, любі мої студенти, задумайтесь над цими замітками, перш, ніж, із властивим молодості нігілізмом, їх відмести.

Б. МОКІН,
ректор Вінницького політехнічного інституту,
народний депутат України, академік.

Слідами наших виступів „ВИБАЧЕННЯ“

В минулому номері нашої газети був опублікований відкритий депутатський запит народного депутата Б. І. Мокіна главі облдержадміністрації з приводу обурливої поведінки його заступника з питань культури М. М. Ільчука, який без дозволу відвідав культурно-художній центр інституту в той час, коли там провадилися заняття з студентами і практично зірвав ці заняття.

В який же спосіб начальник управління культури відреагував на цю публікацію і цей запит?

Зателефонувавши на кафедру культури, М. М. Ільчук повідомив, що вибачається перед колективом кафедри саме за те, що приходив до інституту, і заявив, що у найближчі десять років нога його не ступить на територію ВПІ. І якщо хочете знати, то він взагалі не мав наміру приходити в інститут попереднього разу, його туди буквально змусили прийти і тому він кваліфікує це, як провокацію.

Заява більше, ніж дивна, адже перед тим приїздом помічник М. М. Ільчука В. В. Кубасов з самісінького ранку через кожні 10—15 хвилин телефонував голові студентського профкому В. С. Боднарю, вимагаючи (спочатку) показати начальнику управлі-

ння студентські клуби в гуртожитках і наполягає, щоб для зустрічі високого гостя викликали з занять завідувачу кафедрою історії й теорії культури

Чому помічник начальника обласного управління культури у відповідь на відмову В. С. Боднаря прийняти їх до 14-ї години, заявив, що машина вже викликана і вони їдуть, не зважаючи ні на що?

Чому після наполегливих тригодинних телефонних атак вони витратили на відвідання культури - художнього центру щонайбільше десять хвилин, відмовляючись слухати пояснення про роботу цього центру?

Чому пан М. М. Ільчук категорично відмовився не тільки погоджувати по телефону зручний для обох сторін час відвідин, але й ухилився від зустрічі з представниками адміністрації?

Не дав пан Ільчук і відповіді на те, хто змусив його всупереч власному бажанню прийти до інституту, від кого і на яку годину він отримав запрошення і хто на його думку, є автором «провокації»?

Отже «вибачення» керівника тієї суперделкатної служби, якою завше вважалась культура.

24 ЖОВТНЯ фінальним змаганням чотирьох факультетів (ФІТКІ, ФЕТЕ, ФФЕП, ФРЕ) завершився традиційний вузівський КВК — улюблена студентська гра, що визначає веселих, винахідливих, кмітливих. Гра, в якій беруть участь не тільки ті, хто на сцені, але і ті, хто в залі. Гра, яка має створювати атмосферу свята, дарувати радість спілкування, захоплювати і вражати несподіваними влучними, витонченими думками, репліками, жестами. Гра, яка розрахована не тільки на певний інтелектуальний артистизм і духовну щедрість учасників, але й на вимогливість глядачів, що відчувують різницю між жартом і образою, грайливими пустощами і непристойністю, гумором і цинізмом.

Як на мій погляд, то саме цього відчуття бракувало не тільки глядачам, скільки учасникам змагань, які, здавалось, мали на меті єдине — розсмішити присутніх будь-якою ціною. І смішили, навіть не помічаючи того, що інколи зал відверто, але незлобиво сміявся саме над ними, дивуючись з того, як несподівано розкутість переростає в хамство, а дитяча безпорадність розчавлюється відвертим, «дорослим» фізіологізмом.

Та все ж великої різниці між нею і залом не було. Образливий гумор виступаючих повертався до них брутальними вигукми з середніх і задніх рядів та якимось натуричним біологічним реготом. Взаємна зневага демонструвала себе повною мірою.

Робилось боляче від того, що саме на святі гумору

Суботній вечір. Сиджу в актовому залі. Дивлюсь, слухаю словесні змагання студентів-першокурсників, фотографую, але часто ніяково — підводить моє виховання. На сцені команди з цікавих хлопців і гарних дівчат змагаються за право бути першими серед кмітливих. Але мене дивує в цьому шоу інше — чому наша молодь сприймає вульгарність, як прояв змужніння особистості і за раз це щедро вихлопується в зал на ряди осідланих крисел.

Співаюча «розкутим артистам» і сприймаю це, як алергію в нашому суспільстві.

Тож бажаю студентам, щоб молоде вино «Кохання», яке тече в їх жилах, перебродило в «Мускат Таврійський», а не в герозвісну «Бормотуху».

Расслабляю тело на диване
Как сладостен полет в тумане.
И взгляд упрямый шлет...
Над пропастью полет...
Текст і фото Степана Лісового.

Привіт від Івана Бкофа Репліка

Фізкультура і спорт, гласить відоме твердження, входять в кожний дім, в кожну сім'ю. Це справді так — тисячі і тисячі бажаних мати могутні біцепси, широкі плечі, дивні тренування, аби досягти свого.

Все це так, але навіщо язика заціпати, отою, що в роті вмонтовано, адже він і так розвинутий більше, ніж треба, кажуть, що є навіть чемпіони базикати.

А ось в нашому інституті справи з язиком стоять ще гірше — він має бути справді без кісток в прямому і переносному значенні.

Цьому слугує спеціальна система назв у формі аббревіатур, вимовити які може тільки дуже тренований язик. Посудіть самі, був колись факультет машинобудування, тепер він називається «милі і ніжні» ФТМБ і ФТМТ, а економічному дали назву ФФЕП. А чого варті аббревіатури ФІТКІ чи ДРІС?

Не відстали і кафедри. Неодмінно закінчиться язик, намагаючись видати такі назви, як ЕПП і СГ, або ТОУЕБ. ПОАП, БКОФ, АІЗБ.

Завдяки цьому студенти так натренували язик, що тепер розмовляють тільки

За межами інтелігентності і культури

безжалісно вбивали гумор, руйнували гуманістичну природу сміху, що здатний не тільки поєднувати та піднімати настрої, але відроджувати і зцілювати.

Англійський письменник XIX ст. Джордж Мередіт небезпідставно зауважив, що справжній гумор є поєднанням доброти і мудрості. На жаль, у виступах команд не було не тільки мудрості, але й крихти доброти. Більшість виступів були схожі на вакханальний наступ під гаслом: «Втратили все. Не жалкуємо. Більше втрачати нічого».

Гумору і жартів з доброю посмішкою — їх майже не було. Було якесь безтямне і зухвале глузування «ззагалі». І в цьому загалі не було жадної до державної мови, ні до державного прапора, ні до герба, ні до людини, ні до її почуттів.

Бентежила не тільки одноманітність проблем, де пляцетом та самогеноварінням були найпопулярнішими, але повна відсутність саме молодіжної, студентської тематики.

Вражала також якась душевна глухість і вперта самовпевненість у тому, що «сьогодні нам все дозволено».

Але найбільшою прикрасою було те, що учасники із чотирьох команд фіналу так і не змогли зрозуміти: національна приналежність не може бути предметом глуму.

Члени журі, видали командам завдання «Нам татарам все одно», можливо, і не бажачи того, підштовхнули виступаючих до жартів, які сьогодні є суцільним блюзнірством. Неможливо збагнути, як можна глузувати з людини, з цілої нації, з цілого народу, керуючись тільки національною ознакою? Невже нікому з авторів цих недоречних жартів не вистачило здорового глузду (я вже не кажу про людяність і делікатність), щоб збагнути: в час, коли занадто часто ллється кров через національну ворожнечу, мусимо бути особливо уважними і обережними до національних почуттів. Інколи хотілося просто припини-

ти гру, щоб вибачитись перед присутніми за досить огидні репліки.

В цілому, цього річчя «веселі ігри» будувались десь за межами інтелігентності і культури.

Безперечно, під час виступів команд у кожній були свої творчі знахідки, дотепні жарти. Окрім того, самі виступаючі отримали велике задоволення (можливо, не стільки від виступів, скільки від того натхнення і сумісної творчості, яка властива в підготовчій роботі). Та все ж, не було духовної переваги над тим, що осміювалось, засуджувалось, критикувалось. Гумор не переміг тому, що жарти і сміх, котрі лунали із сцени, не утверджували (не захищали) людські цінності, ідеали, а руйнували їх. Спостерігаючи ці «веселі» змагання, не могла позбутись думки: «Чому навіть в гуморі ми такі агресивні і жорстокі?»

Коли я поділилась своїми гнітючими враженнями про КВК з редактором нашої багатотиражки Іваном Степановичем Волошенюком, то він з властивою йому дотепністю блискавично прореагував такою гуморескою: «З конюшні лунало дике коняче іржання — то сміявся конюх».

Асоціація досить влучна. То ж, давайте навчимося сміятися по-людськи і пам'ятатимемо, що справжній гумор завжди людський.

Т. БУЯЛЬСЬКА,
проректор з виховної роботи і міжнародних зв'язків.



ХТО В ДЕКАНАТАХ?

Останнім часом на факультетах відбулися деякі кадрові зміни. Друкуємо список керівників факультетів і номери їхніх телефонів.

ФЕТЕ			
декан	Свирідов Микола Павлович	3-50-57	22-54
заст.	Лагутін Валерій Михайлович	3-39-97	22-59
заст.	Мадьяров В'ячеслав Губевич		—
ФТМБ			
докан	Савуляк Валерій Іванович	4-63-67	26-31
заст.	Дерібо Олександр Володим.		23-59
заст.	Казьмірчук Валерій Омелян.		—
ФТМТ			
декан	Іванов Михайло Євгенович	6-58-19	25-17
заст.	Байло Віктор Григорович		24-04
заст.	Кучанський Федір Савович		—
ФА			
декан	Васюра Анатолій Степанович	4-77-50	25-15
заст.	Присяжний Василь Васильович		24-58
—	Ушаков Едуард Павлович		—
ФРА			
декан	Полторах Геннадій Михайлович	4-65-34	22-69
заст.	Костюк Олександр Андрійович		24-53
—	Молчанов Павло Анатолійович		—
(Заніснення в наступному номері).			